

Ала скоро той бѣ намѣренъ отъ другъ човѣкъ, който сжщо го взе и го подостри. Месечко избѣга и отъ него, но веднага следъ това попадна у трети господарь, после у четвърти, у пети, у шести, и тъй натакъ. И всѣки го острѣше и го правѣше все по-малъкъ.

— Господи, кога ще рисувамъ слънцето, птичкитѣ, цвѣтята, пеперудитѣ? Та отъ менъ не ще остане нищо! — въздъшаше бедниятъ моливъ.

И наистина, следъ нѣколко дня Месечко стана неузнаваемъ. Отъ хубавия дълъгъ мо-

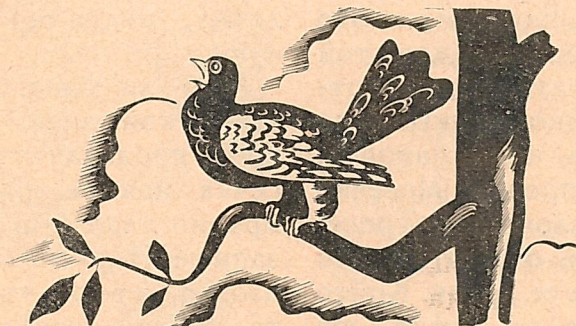
ливъ, който искаше да се прочуе и да получи медаль, бѣ останало само едно съвсемъ малко парченце.

Последниятъ човѣкъ, който си послужи съ него, бѣше мesarь. Той го взе между изцапанитѣ съ кръвь прѣсти, и следъ като написа нѣколко цифри, хвърли го въ кофата съ сметъ.

Да, такова мъничко моливче не можеше да върши вече никаква работа.

Тукъ, именно, свършва приказката за Месечка, и който не я е разбралъ, нека я прочете още веднажъ.

Светославъ Минковъ

РАДОСТНА ВЕСТЬ

— Куку! — Въ китната горица
викна малка кукувица:

— Куку! Куку! Чуйте, днесъ
съобщавамъ радостъ-вестъ!

Иде топло, златно лѣто,
отъ ланшното по-богато.

Носи скжпи дарове —
жито, грозде, плодове.

По поляни, по ливади
ще растатъ купи-грамади

като Стара-планина —
прѣсни, дъхави сѣна.

Златозърнести пшеници
ще тежатъ като желтици,
а въ лозята — чаканъ гостъ —
ще увисне сладъкъ гроздь...

Куку, куку! Пакъ съмъ тука.
Лѣто вечъ на порти чука —
съ тежки, скжпи дарове:
жито, грозде, плодове!

Драго Поповъ